

den Deel af Befolkningen, som skal have den tilføjede Nytte af den, ikke kunne faae deres Arbejde afløst inden omtrent om 7 Tjerdigaar, og de ville kunne faae dette ligesaa tidligt, om Loven først udkom til Efteraaret. Naar man nu tænker sig den særdeles noie Forbindelse mellem disse to Love, den, om jeg saa maa sige, moralske Uadskillighed af dem, saa kan jeg ikke see, naar man resisterer ikke at faae den ene ud, hvorfor man da saadan uden videre skulde opgive de Forbedringer i den, der allerede i nærværende Thing ere vedtagne, for at tage den i sin ufuldkomne Skikkelse, medens man dog maaskee vilde betænke sig paa at lade den udfomme som Lov særligt, naar den anden ikke kunde følge med. Der er tillige givet os Udset til i den følgende Session at kunne paany indføre Forbedringer i nærværende Lov; men jeg kan virkelig ikke sætte noget som helst Haab dertil. Naar Loven først er udfkommen i sin nuværende Skikkelse, da troer jeg virkelig ikke, at Rigsdagen og Regjeringen lettelig vil komme til om en ganske kort Tid at tilføie flige Forbedringer. Jeg troer det ikke. Naar man nu tænker sig Lovens Bestemmelse med Hensyn til Formandsvalget, det skal være en i Landbofaget kyndig Mand, det skal være, efter den ærede Indenrigsministers Udtalelse, en Mand, som ikke skal have nødvendig at see paa Lønningen, altsaa en Mand i en højere Stilling; denne Mands Valg er aldeles overladt til Regjeringen, Regjeringen kan ikke bestemme sig til, hvem den skal vælge, uden at den maa raadføre sig med Nogle paa de forskjellige Steder i Landet, — Alt dette tilfamentaget giver mig den Overbeviisning, at man, naar forøvrigt Commissionen kommer til, som det jo nu er Tilfældet, kun at bestaae af 1 Medlem fra hver Partis Side, ikke kan antage denne Sammensætning af Commissionen for tilfredsstillende. Dette er kort og godt de Grunde, hvorfor jeg stemmer imod nærværende Lov.

Ordføreren: Ja, med Hensyn til hvad den ærede sidste Taler har ytret, troer jeg det virkelig nødvendigt at anføre et Par Ord. Det har vist sig under de foregaaende Forhandlinger, at Udvalget ingenlunde har miskendt, at Loven, som den forelaa fra Lands-

thinget, kunde være modtagelig for og burde modtage visse Forbedringer, om vi ogsaa have været i Tvivl og Modsigelse om disse Forbedrings Tal og Omfang; men det troer jeg dog, at vi alle maae være enige om, at Loven, saaledes som den er, i Sammenligning med den forhenværende Forsatning, har en god Deel af Forbedring for sig om at ville være et Fremskridt, om at ville virke heldbringende. Jeg formaar ikke at opfatte det anderledes. Viser Tiden, at vi have feilet, da troer jeg rigtignok, at det heller ikke vilde falde os vanskeligt at raade Bod derpaa, saameget mindre som vi i saa Fald have det Passerede her i Thinget tilligemed den da vundne Erfaring at støtte os til; men derimod veed jeg vist, at det i mange Henseender kan være betænkeligt og skadeligt, dersom vi udsatte Loven for ikke at komme ud, og det indrømme dog Alle, at væsentlige Forandringer, ja endogsaa blot de Forandringer, som jeg for min Deel ikke kalder væsentlige, i Commissionens Sammensætning, som her er vedtaget, ville medføre, at Loven neppe udkomtaar. Jeg henholder mig saaledes til den ærede jydsk Rigsdagsmand, der erklærede, at han vilde stemme for Loven, skjøndt han ikke var blind for dens Mangler; men at han vil have sig forbeholdt at foreslaae Midler til disse Manglers Afhjælpning, dersom det maatte vise sig fornødent. Jeg kan derfor heller ikke nægte, at jeg for Lovens Skæbne og Fremtid noget beklager, dersom man her altfor stærkt lægger Eftertryk paa de Mangler, der i og for sig maaskee ere uafviselige, ialtfald ikke ere vanskelige at fremstille i et temmelig stærkt Lys. Det forekommer mig, at vi navnlig for Landalmuens Skyld ikke bør tabe af Sigte, at det har sin Betydning for en Lovs heldbringende Virksomhed, det Studsmaal, om jeg maa udtrykke mig saaledes, hvormed den udsendes herfra, og navnlig af de Mænd, som have en velerhvervet Tiltro hos Almue. Seer man derhos hen til den stedfundne Behandling af Sagen her, da maae vi, der have holdt paa visse Ændringer i Loven, være dobbelt betænkelige ved at lægge en altfor absolut Vægt paa disse Ændrings Værdi og Nødvendighed; thi, lader os gjenfalde i Erindringer ikke blot Stemmeantallet, men ogsaa